

‘Wij sporen wèl’, lachte Pepijn. De reis sprak zijn zin voor avontuur aan. Als het even kon verkoos hij de trein boven een vliegreis, waar je op de luchthaven je levenstijd ziet wegsijpelen in het met afzetlint gecreëerde slingerpad vóór de douane.

Nog erger dan een file, waar ik al een bloedhekel aan heb.

Hier klopte een douanier vriendelijk op de schuifdeuren van jouw coupé. De koffie werd niet eens koud. Heerlijk van je af kijken naar een steeds wisselend landschap, in een aangenaam tempo. Gepaste muziek op de discman. Zijn vriendin had romantische denkbeelden bij hun lang weekend in Praag. Vier dagen ver weg van de soesa van muziekhandel en e-mails. Ze zag hen al zwerven door het historische centrum, picknicken in het park, ’s avonds aan een intiem tafeltje in een authentiek etablissement.

Het ging ook een hele tijd goed.

De trein zette hen middenin de binnenstad af, de jeugdherberg was zo gevonden. Handen vrij en hoofden leeg voor nieuwe indrukken. Maakte het stationsgebouw al indruk met zijn Jugendstil kenmerken, Staré Město (de oude stad) was overweldigend. Waar ze ook keken, ze werden eeuwen teruggeworpen in een roemruchte geschiedenis. Nog niet zo lang geleden had het land zich losgemaakt van broertje Slowakije. Tsjechië zou het wel redden, miljoenen toeristen brachten geld in Praagse laatjes.

Ze lesten de eerste dorst bij U Fleku, een brouwerij annex restaurant dat al ruim vijfhonderd jaar bestaat. Gezeten aan lange, eikenhouten tafels, laafden ze zich aan het zwarte bier, dat alleen hier en nergens anders ter wereld verkrijgbaar is. En dat verder in niets leek op zijn geliefde zwarte bier dat in Ierse pubs, overal ter wereld, zo soepel uit de pompen stroomt. Obers turfden met potlood op smalle stroken karton de genuttigde consumpties. De tafels lagen er vol mee.

‘Sir, you take this slip to the counter when you finish’.

‘Of een andere.’ Pepijn knipoogde naar zijn reisgenote.

In het land waar een schrijver president kan worden is het leven goed. Zo ervoeren ze die avond in het Mucha Restaurant. Daar zat het liefdespaar onder een glazen plafond, rijkelijk versierd met bloemenpatronen en tussen originele posters van meester Mucha, schilder uit de Secession. Terugkijkend op hun wandeling rond de St Vitusdom op de hoger gelegen burcht van Praag. Het was druk in het hoofd van de vriendin, zou hij haar vanavond vragen?

De kater bleef uit de volgende morgen en na het hartige ontbijt begonnen ze aan hun slentertocht.

‘Laten we zonder kaart gewoon onze neus achterna gaan.’ Haar wijsvinger tikte aan.

‘Ja, ik heb wel zin in een dagje Horecava, gisteren hebben we ons genoeg cultureel gevoed.’

‘De prijzen van eten en drinken zijn een lachertje hier, op het platteland schijnt het nòg goedkoper te zijn. Je kunt hier decadent doen van een geeltje.’ Zij wilde graag een koffietafelboek van Mucha, het liefst een eerste druk, met een handgeschreven opdracht van de Tsjechische auteur.

Nergens vindt het royaume van boeken en platen een nauwer dwarsverband dan in een tweedehands winkel.

Pepijn kwam er graag, vaak met Marcus; laatstgenoemde raakte hij in no time kwijt op de boekenafdeling. Thuis had hij een ruilhandeltje met een winkel één dorp verderop. Hij ruilde er luxe uitgevoerde, gelimiteerde kunstboeken en eerste drukken/gesigeneerde exemplaren tegen platen.

Beide partijen vonden baat bij wederzijds gebrek aan sjoege en affiniteit.

Het eerste verkoophuis had boven de deur een amateuristisch kartonnen bord met grote, zwarte letters: 'KNIHY'. Leermoment.

'Op naar de 'Knihy's!'

In deze toeristen- en studentenstad waren winkels met tweedehands boeken bepaald niet dun gezaaid. In de tweede zaak ontwaarde hij achterin een bananendoos met platen, op de grond, links voor de kassa. Bingo. Zijn hurkspieren waren goed ontwikkeld en hoewel ook hier de mengsmering leunde tegen de Alle 13 Zomerhits, werd het bladeren beloond. Een spijtoptant had wat lokale metal bands opgebracht: Tublatanka, Torr, Arakain, Citron, Root. De welwillende verkoper had zelfs, voor eigen gebruik (er klonk klassiek door de boxen) een platenspeler en wilde best wat opzetten. Weer was een Mucha fotoboek niet voorhanden.

'Eerst even wat drinken?'

'Nee, door!'

Als hij het op zijn heupen kreeg sprak hij in de gebiedende wijs, 'moeten' werd van hulp-, hoofdwerkwoord. Pepijn had een date met Artemis, godin van de jacht.

Bij hen was het ruimen van vinyl al jaren aan de gang, hier liepen ze een beetje achter.

'Ze beginnen hier pas net de cd te omarmen. DVD's (thuis al mondjesmaat te koop) zie je hier nog nergens.' *Schreeuwende reclames in koopgoten en formulewinkels des te meer. Het maakt wat dat betreft niet uit of je in Praag loopt, in Antwerpen, of in welke stad in Nederland dan ook. Ketens krijgen steeds meer de overhand, Pac-Man vreet zich een weg door de winkelstraten.*

In het volgende, stoffige boekenpaleis was zowaar keuze: een dikke en een dunne Mucha wilden naar het licht.

'Bij twijfel inhalen,' beiden werden aangeschaft.

Dame blij, Pepijn blij verrast: ook hier stond vinyl hem aan te grijnzen.

Hij raakte in gesprek met de eigenaar, die hem wat tips aan de hand deed. Nieuwe adressen in belendende wijken.

'Daar kun je het beste met de taxi heengaan. Zal ik er één bellen?'

Prinsheerlijk gesetteld zaten ze in een afgetrapte Lada.

'Gello, my name is Miroslav ... Miro'.

Na de rit van A naar B bleek de prijs erg mee te vallen, daar kon je niet voor lopen.

'I stop the meter for you and wait'.

Er was geen halftime in deze Super Bowl, volledige focus nam hem in bezit. Zij ging buiten kijken, de chauffeur stond ontspannen tegen zijn auto te roken.

‘Relaxovat’!

Het Tsjechische Krabathor werd meegenomen in de score.

De vangst mocht wel in een boodschappenkrat, in de achterbak.

Is dāt wel vertrouwd? Het kaartje van de winkel, waarvandaan de taxi gebeld was, kon hij niet meer vinden. Hun vriend stelde ze gerust.

In de volgende winkel: weer een stapel. Een kilootje meer of minder keken ze niet op.

‘Nog een voordeel van dat vliegtuig laten staan’ zei hij. ‘Daar betaal je voor elke kilo extra.’

Ook Russische persingen van Metallica’s Black Album kwamen mee. Ondertussen werd het een goed idee dat de taxi hen thuis bracht. Miro was helemaal ‘aan boord’ van de operatie en scheen er zelf ook plezier in te hebben. Hij schreef achterop zijn pakje Petra sigaretten een dagtarief dat hen alleszins redelijk leek. De laatste winkel - van die dag - bleef extra lang open voor de taxiënde Hollanders.

De vrouw van Miro had een stuk appeltaart meegegeven, verder bood de laatste dag Praag meer van hetzelfde. ’s Ochtends om tien uur gingen de Knihy’s open ...

Hij stuurde haar naar een kantoorvakhandel.

‘Koop alvast een pak vellen met prijsstickers, da’s efficiënt voor onderweg.’

In de winkels kon ze niet veel meer bijdragen dan een praatje pot met de eigenaar. Soms deden ze ‘good cop, bad cop’ en bedong Pepijn vóór afrekenen stapelkorting. Zij bestreed de verveling in de secties Russische literatuur. Ze had er zelf een plankjevol van - vertalingen uiteraard - leuk om hier originele versies tegen te komen. Poesjkin, Toergenjev, Dostojevski en Tolstoj, Tsjechov, Nabokov en Solzjenitsyn, ze stonden er allemaal.

De platen adressen volgden elkaar steeds sneller op. Met een grote fooi in het vooruitzicht nam Miro rode stoplichten waar dat kon, om nog die allerlaatste winkel te halen.

Het Laatste Ontbijt werd een haastklus. Hij vroeg haar:

‘Maak jij wat lunchpakketten? Hier, in die servetten kun je ze inpakken. Scheelt weer.’

Een geleende winkelwagen bracht het gerief, twee bananendozen vol, tot voor de deuren van de trein. Bereidwillige conducteurs hielpen in- en uitladen. In Praag, Berlijn, Duisburg en op het eindstation Vriend Fred was zo behulpzaam om de inkopers met de nieuwe voorraad thuis af te zetten.